Vorbirea şi ascultarea în adunare

Vorbirea şi ascultarea în adunare

Când credincioşii se strâng pentru cercetarea Cuvântului, cel care vorbeşte este răspunzător de ceea ce spune în adunare, iar cel care ascultă este răspunzător de ceea ce aude acolo. În purtarea Sa de grijă pentru hrănirea şi întărirea alor Săi, Domnul dirijează izvoarele ascunse în El în diferite canale şi face ca acestea să curgă spre noi prin diferite daruri mari şi mici dăruite Adunării. Este un har minunat că El ne foloseşte pe noi, creaturi sărmane, pentru a-i zidi pe preaiubiţii Săi şi pentru a le face cunoscut voia Sa.

Fraţii chemaţi la această lucrare de dragoste sunt răspunzători de lucrarea dată lor, pe care apostolul o rezumă în a doua sa epistolă către Timotei în două cuvinte: „vesteşte Cuvântul“. Ascultătorii, care află prin cei care vorbesc ceea ce vrea Domnul să le spună, sunt de asemenea răspunzători de felul cum ascultă.

Slujirea din Cuvânt este precedată de două lucruri, care pot fi învăţate numai în şcoala lui Dumnezeu. Pavel îi aminteşte lui Timotei aceste două lucruri: „Fii cu luare aminte asupra ta însuţi şi asupra învăţăturii.“ În primul rând să fie cu luare aminte asupra sa: aceasta precedă pătrunderea în învăţătură, creşterea în cunoaştere, precum şi păzirea învăţăturii.

Lucrarea de învăţare şi de îmbărbătare este de la început până la sfârşit o lucrare a lui Dumnezeu, dar totuşi Duhul vrea să-i folosească în acest sens pe fraţii chemaţi. Chiar dacă aceştia sunt numai canale care dirijează binecuvântarea spre ascultători, numai vase care oferă ce vrea Dumnezeu să dea, totuşi adevărul trebuie să fie activ şi viu în ei, dacă doresc să le vorbească altora cu putere. Viaţa şi comportamentul celui care slujeşte din Cuvânt trebuie să dea mărturie de părtăşia sa personală cu Domnul. Celui care vorbeşte îi este imposibil să conducă pe alţii la picioarele lui Isus, dacă el însuşi nu stă acolo. Nu este suficient ca vorbitorul să vorbească frumos despre adevăr, ci el trebuie să fie expresia vie a ceea ce gura sa prezintă fraţilor. Desigur, atât el, cât şi alţii nu vor corespunde acestui etalon sfânt, dar totuşi ar trebui cel puţin să fie vizibilă dorinţa şi străduinţa sa de a fi mereu şi pretutindeni un exemplu pentru credincioşi în vorbire, în purtare, în dragoste, în credinţă şi în curăţie.

Desigur, cel care vorbeşte nu se va privi pe sine ca exemplu şi nici nu se va declara safisfăcut cu starea la care a ajuns prin harul lui Dumnezeu, ci va avea în faţa ochilor îndemnul apostolului Pavel către tesaloniceni: „sporiţi tot mai mult“. Chiar dacă vorbitorul poate spune ca Pavel: „Căci noi nu ne propovăduim pe noi înşine, ci pe Hristos Isus ca Domn, iar noi înşine suntem robii voştri, pentru Isus“(2 Corinteni 4.5), totuşi cuvintele sale vor avea o greutate mare în adunare, dacă, în limita posibilităţilor sale, va putea rosti ca apostolul Pavel: „Căci pentru mine a trăi este Hristos“.

De asemenea este foarte important ca cel care slujeşte din Cuvânt să examineze poziţia familiei sale faţă de Domnul, şi anume dacă aceasta este călăuzită în aşa fel de El, încât face în totul cinste învăţăturii lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru. Ştim din istoria lui Ghedeon că armele luminii au trebuit să fie îndreptate mai întâi contra răului din familie, din casă, din apropiere, înainte de a putea fi folosite în lupta publică.

Dacă slujitorul este cu luare-aminte asupra sa, va creşte în cunoaştere; apoi va fi tot mai destoinic să împartă drept Cuvântul şi să fie cu luare aminte asupra învăţăturii.

În Matei 10.27, Domnul le dă alor Săi un anumit îndreptar pentru vorbirea lor şi într-o oarecare măsură indică şi tema despre care trebuie să vorbească. „Ce vă spun Eu la întuneric (adică în ascuns), voi să spuneţi la lumină (adică în public).“ Deci nu ceea ce le inspiră înţelepciunea omenească, nu ceea ce spun alţii, nu, ci ceea ce le spune Domnul, ceea ce le vorbeşte El în ascuns slujitorilor Săi! În general, a cunoaşte adevărul nu este suficient: Cuvântul pe care îl rosteşte slujitorul, adevărul potrivit pentru acel moment îl poate primi numai de pe buzele Domnului; îl primeşte din părtăşia ascunsă cu El, prin cercetarea cu seriozitate a Cuvântului şi prin rugăciune. „Când îţi voi vorbi, îţi voi deschide gura“, i-a spus Domnul lui Ezechiel (3.27). În 1 Petru 4.11 citim: „Dacă vorbeşte cineva, să vorbească cuvintele lui Dumnezeu“.

S-ar putea vorbi probabil ore în şir captivant despre adevărul descoperit şi totuşi nu ca fiind gura lui Dumnezeu (dacă putem spune aşa), adică fără a aduce sufletelor zidirea şi învăţătura de care au nevoie şi care sunt după gândurile lui Dumnezeu. Secretul vorbirii binecuvântate în adunare este dependenţa totală de puterea şi călăuzirea Duhului Sfânt şi eliberarea de sine. Atunci, Duhul puterii, al dragostei şi al chibzuinţei însoţesc vorbirea. Puterea fără dragoste îl poate conduce pe vorbitor să domine peste conştiinţele fraţilor, dragostea singură trezeşte uşor tendinţa omenească de a vorbi numai despre ceea ce captivează şi bucură ascultătorii, dar duhul chibzuinţei stabileşte o proporţionalitate.

Dacă lipseşte acest duh de putere, de dragoste şi de chibzuinţă, atunci cuvântările, oricât de adevărate ar fi, sunt mai mult sau mai puţin o aramă sunătoare sau un chimval zăngănitor; nu sunt „cuvintele sănătoase“ despre care vorbeşte Pavel, care slujesc într-adevăr la zidirea sfinţilor.

Ceea ce spune Domnul în ascuns va purta întotdeauna în sine duhul de putere, de dragoste şi de chibzuinţă. Când aceste cuvinte curg dintr-o inimă care Îl cunoaşte şi trăieşte pentru El, într-o slujire proaspătă şi vie, atunci inimile ascultătorilor vor fi umplute cu o bogată binecuvântare.

Faţă de această binecuvântare, ascultătorii au o mare răspundere: vor primi binecuvântarea numai atunci când vor ţine seama de îndemnul Domnului adresat ucenicilor Săi: „Luaţi seama dar la felul cum ascultaţi“ (Luca 8.18). Prin aceste cuvinte, Domnul le atrage ucenicilor atenţia asupra responsabilităţii în legătură cu ascultarea. El aşteaptă întotdeauna rezultate în urma ascultării Cuvântului Său. Nu este suficientă numai ascultarea; Cuvântul trebuie să fie asimilat. Ascultătorul trebuie să fie totodată conştient de răspunderea faţă de cele auzite. Posedăm un adevăr abia când a atins nu urechea, ci inima. Apoi, Cuvântul va aduce roade ale Duhului. Dacă extragem din Cuvânt hrană şi putere pentru suflet, nu numai îl primim cu bucurie, ci îl şi păzim. „Ferice de cei care ascultă Cuvântul lui Dumnezeu şi-L păzesc!“ (Luca 11.28). Abia apoi dobândim capacitatea de a primi mai mult şi scăpăm de pedeapsa de care au parte cei care nu iau seama la felul cum ascultă.

„Luaţi seama dar la felul cum ascultaţi; căci celui ce are, i se va da; dar celui ce n-are, i se va lua şi ce i se pare că are“ (Luca 8.18). Este un principiu sever pe care îl întâlnim şi în alte locuri ale Cuvântului. La fel vorbeşte şi profetul Ieremia despre această pedeapsă severă pentru cei care încearcă să se împotrivească luminii pe care au primit-o prin Cuvânt: „Ascultaţi şi luaţi aminte! Nu fiţi mândri, căci Domnul vorbeşte! Daţi

slavă Domnului, Dumnezeului vostru, până nu vine întunericul, până nu vi se lovesc picioarele de munţii nopţii! Veţi aştepta lumina, dar El o va preface în umbra morţii şi o va preface în negură adâncă“ (Ieremia 13.15, 16).

Suntem răspunzători de felul cum ascultăm. Dacă acceptăm cuvintele pe care le ascultăm în adunare (presupunem că ele sunt rostite în dependenţă de Dumnezeu sub călăuzirea Duhului Său), nu ca pe cuvintele respectivului frate, nu ca pe cuvântul omului, ci ca pe cuvintele pe care ni le spune Dumnezeu, atunci nu numai că le ascultăm, ci le şi păzim în inimă şi acţionăm conform luminii pe care am primit-o prin ascultare. „Dar cine îşi va adânci privirile în legea desăvârşită ... şi va stărui în ea, nu ca un ascultător uituc, ci ca un împlinitor cu fapta, va fi fericit în lucrarea lui“ (Iacov 1.25). Atunci picioarele nu se vor lovi de „munţii nopţii“ şi lumina nu se va preface în negură adâncă, ci, conform textului din Luca 11.34, 36, vom primi tot mai multă lumină: tot trupul va fi plin de lumină, „întocmai ca atunci când te-ar lumina o lampă cu lumina ei mare“.

Prin adevărul pe care îl ascultăm, Hristos trebuie să ne devină tot mai preţios; dacă nu devine, atunci ni se va lua adevărul auzit. De aceea, aşa cum cel care vorbeşte trebuie să privească la Dumnezeu pentru a primi din ascuns cuvântul vorbit, tot aşa şi cel care ascultă trebuie să-L roage pe Domnul să trezească în el dorinţa de a asculta despre El, să-L roage să-i pregătească mintea şi inima pentru a putea să păzească cele auzite.

Foamea după Cuvântul Său, care este mai dulce ca mierea şi ca picurul din faguri (Psalm 19.10), trebuie să existe, pentru că „sufletul sătul calcă în picioare fagurul de miere“ (Proverbe 27.7). Şi astăzi are valabilitate cuvântul Mariei, când sufletul ei L-a înălţat pe Domnul şi duhul ei s-a bucurat în Dumnezeu, Mântuitorul ei: „Pe cei flămânzi i-a săturat de bunătăţi şi pe cei bogaţi i-a scos afară cu mâinile goale“ (Luca 1.53). De aceea să luăm seama la felul cum ascultăm pentru ca, săturându-ne cu o simplă cunoştinţă sau chiar cu lucrurile lumii, să nu dispreţuim dulceaţa preţioasă a Cuvântului şi să nu părăsim adunarea cu inimile goale!

Cuvântul îi atribuie ascultătorului o a doua sarcină. „Nu deosebeşte urechea cuvintele, cum gustă cerul gurii mâncarea?“ (Iov 12.11). Şi Pavel îi îndeamnă pe ascultători: „Judecaţi voi singuri ce spun“. Din fire suntem gata să dăm urmare cu plăcere şi cu bunăvoinţă acestui îndemn; dar trecem uşor cu vederea că Iov spune următoarele cuvinte după cele de mai sus: „La bătrâni se găseşte înţelepciunea, şi într-o viaţă lungă e priceperea. La Dumnezeu este înţelepciunea şi puterea; sfatul şi priceperea ale Lui sunt“ şi că Pavel spune mai înainte cuvintele: „vă vorbesc ca unor oameni cu judecată“. Ascultătorii au obligaţia să examineze cuvintele vorbitorului. Domnul să dea har ca Adunarea să nu-şi uite sau să-şi neglijeze această îndatorire! Însă să ţinem seama de faptul că judecarea cere înţelepciune şi pricepere pe care le putem lua numai de la El, care a devenit pentru noi „înţelepciune de la Dumnezeu“.

Există pericolul să folosim etalonul amăgitor al minţii omeneşti şi, prin criticarea persoanei vorbitorului, să influenţăm părerea noastră. Nu avem nimic a face cu persoana fratelui care vorbeşte, dacă predică în Numele şi din însărcinarea Domnului. Trebuie să ascultăm şi să primim cu seriozitate şi în supunere cuvintele sale, fie că fratele este sărac sau bogat, neprezentabil sau simpatic, un vorbitor bun sau rău.

Pentru aprecierea capacităţilor unui frate care slujeşte din Cuvânt, nu este suficientă cunoaşterea noastră firească. În Faptele Apostolilor 7.22 citim că Moise a fost instruit în toată înţelepciunea egiptenilor şi era puternic în cuvânt şi faptă, aşa că noi l-am fi considerat un instrument foarte potrivit pentru slujirea lui Dumnezeu; dar Dumnezeu nu a recunoscut înţelepciunea dobândită în casa regală din Egipt ca şi calificare pentru slujirea Lui şi l-a luat pe Moise patruzeci de ani în şcoala Sa pentru a-l pregăti pentru slujbă. Ghedeon provenea din partea cea mai săracă din Manase şi era, ca David, cel mai tânăr din casa tatălui său. Şi despre Pavel, care a şezut la picioarele marelui Gamaliel, se spunea că vorbirea lui era de dispreţuit.

De aceea să ne ferim de orice părere aspră despre slujitorii Domnului şi să ne gândim la avertizarea adresată de Domnul lui Aaron şi Miriam (Maria), când aceştia au vorbit împotriva lui Moise şi l-au judecat: „Cum de nu v-aţi temut să vorbiţi împotriva robului Meu, împotriva lui Moise?“

Ne-am amintit deja că în Matei 10, Domnul le-a spus ucenicilor: „Ce vă spun Eu la întuneric, voi să spuneţi la lumină“. Dar mai adaugă o avertizare pentru ascultători, de care să ţinem seama şi noi: „ce auziţi şoptindu-se la ureche, să propovăduiţi de pe acoperişul caselor“.

Ne este tuturor cunoscut că voia Domnului este ca fiecare însetat să vină la El şi să bea, iar din cei care au crezut în El şi astfel şi-au astâmpărat setea sufletului, vor curge râuri de apă vie pentru înviorarea altora. Cel care ia devine cel care dă; tot aşa şi ascultătorul pentru vorbitor. Ceea ce ascultătorul a auzit în adunare de la fratele său şi a primit ca fiind cuvintele lui Dumnezeu şi le-a acceptat, nu trebuie să păstreze pentru sine, ci să mărturisească în cuvânt şi faptă „pe acoperiş“ (în toată lumea) şi să propovăduiască cu încrederea unui om care poate spune: Aşa vorbeşte Domnul!

Să observăm că părtăşia cu Domnul este condiţia preliminară atât pentru a predica, cât şi pentru a asculta bine Cuvântul. Între vorbitor şi ascultător există o relaţie strânsă; ambii se află într-o acţiune reciprocă unul faţă de altul. Un scriitor s-a exprimat odată foarte potrivit: „Fiecare albină lucrătoare strânge dulceaţă, dar numai activitatea reunită a tuturor are ca rezultat mierea“. În Isaia 50 se spune despre Domnul că ştia să învioreze prin cuvânt pe cel doborât de întristare, în timp ce El Însuşi ocupa locul smereniei şi al dependenţei. Putem fi siguri că atunci când ne strângem conform gândurilor Sale, Domnul va da întotdeauna vorbitorului o limbă iscusită pentru a şti cum să învioreze pe cel doborât de întristare şi va trezi întotdeauna urechea ascultătorului pentru a asculta ca un ucenic. Toate acestea vor fi pentru zidirea lor şi pentru proslăvirea Numelui Său.

Din revista „Hilfe und Nahrung“

* * * * *

Nimeni nu ne poate vorbi mai bine ca Domnul; trebuie doar să învăţăm să înţelegem vorbirea Sa.

Domnul poate spune foarte mult cu puţine cuvinte; noi spunem deseori puţin cu multe cuvinte.

W. S

clickbible.org